

Китоби Дониёл — саду сенздаҳум

Ошкор сохтани татбиқи сегонаи нубувват: дарки аҳамияти 11 сентябри соли 2001 дар заминаи Китоби Муқаддас

Jeff Pippenger

2024-03-03

Вақте ки Худованд халки айёми охири Худро 11 сентябри соли 2001 ба «роҳҳои қадим»-и Ирмиё бозгардонд, Ё аллакай қоидаи татбиқи сегонаи нубувватро муайян карда буд.

Чунин мегӯяд Худованд: «Бар сари роҳҳо биистед ва бингаред, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи некӯ кучост, ва дар он қадам занед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт». Вале онҳо гуфтанд: «Дар он қадам нахоҳем зад». Ҳамчунин бар шумо посбонон таъйин кардам, ки гуфтанд: «Ба садои карнай гӯш диҳед». Вале онҳо гуфтанд: «Гӯш нахоҳем дод». Ирмиё 6:16, 17.

Ҳангоме ки Худованд қавми Худро ба роҳҳои қадимӣ бозгардонд, онҳо оромӣ (борони дерин)-ро меёфтанд, ва он гоҳ ба ниғаҳбонон паёми карнай дода шуд. Ҳамаи анбиёи поёни рӯзҳои охириро ба таври комилтарин муайян мекунанд; бинобар ин, паёми карнайи рӯзҳои охир карнайи ниҳой хоҳад буд, ки ҳамон карнайи ҳафтум аст, ки ҳамон воӣ сеюм мебошад.

Ҳангоме ки қавми Ё дар рӯзҳои охир ба роҳ рафтанд дар роҳи қадима шурӯъ карданд, маълум гардид, ки хусусиятҳои воӣ аввал пешвои муайяни таърихӣ рамзиро мушаххас месохтанд (Муҳаммад), ва воӣ дуоми низ ҳамин корро мекард (Усмон). Ошкор шуд, ки ҳар яке аз чор карнаи аввал низ пешвоёни муайяни рамзӣ доштанд, то карнайро муайян созанд, ва он гоҳ дарк карда шуд, ки Усома бин Лодан пешвои рамзии воӣ сеюм буд.

Муҳаммад бо Арабистон вобаста буд, ва Усмон рамзи Империяи Усмонӣ дар Туркия буд, ва Усома бин Лодан терроризми исломии умумичаҳониро намоёндагӣ мекард, гарчанде ки Ё, ҳамчунин Муҳаммад, араб буд.

Ҳамчунин дарк карда шуд, ки воӣ яқум лашкарҳои Румро захмӣ кард ва воӣ дуоми лашкарҳои Румро кушт. Сипас 11 сентябри соли 2001 ҳамчун он нуқта шинохта шуд, ки дар он Ислом — воӣ сеюм — лашкари Румро (Иёлоти Муттаҳида)-ро захмӣ кард; аммо дар қонуни якшанбе он лашкари Румро хоҳад кушт, дар ҳоле ки Иёлоти Муттаҳида ҳамчун салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ба анҷоми худ мерасад ва соҳибхитиёрии миллии худро ба иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари дурӯғин таслим мекунад.

Эътироф гардид, ки Иёлоти Муттаҳида ҳайвони заминӣ буд, ки ду шохи қудрат дошт. Яке аз вижаҳои асосии нубуввати ҳайвони заминӣ ин аст, ки он аз барра ба аждаҳо табдил меёбад. Дар маънои нубувватӣ шоҳҳо рамзи қувват мебошанд, ва қуввати ҳайвони заминӣ ҷумҳурихоҳӣ ва протестантизм буд, ки ҳамчун ду шохи ҳайвони заминӣ тасвир шудаанд. Аммо акнун, дар рӯзҳои охир, он ду қуввати ҳайвони заминӣ ба қудрати низомӣ ва иқтисодӣ

табдил ёфтаанд. Дар 11 сентябри соли 2001 исломи войи сеюм ба замин зарба зад: Пентагон, ки рамзи ҳайвони заминӣ ва нишонаи тавоноии низомии он буд, ва Бурҷҳои Дугона дар шаҳри Нью-Йорк, ки рамзи қуввати иқтисодии он буданд.

Чун инчунин маълум гардид, ки ҳам таърихи ибтидоии войи якум ва ҳам таърихи анҷоми войи дуюм ҳар ду тасвири мӯҳрғузории саду чилу чор ҳазорро пешкаш менамоянд, маълум шуд, ки хангоми фаро расидани войи сеюм, вақте ки биноҳои азими Нью-Йорк фуру оварда шуданд, муайян гардид, ки чараёни мӯҳрғузории саду чилу чор ҳазор оғоз ёфта буд.

«Оё акнун суҳане ба миён меояд, ки гуё ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Инро ман ҳаргиз нагуфтаам. Ман гуфтаам, хангоме ки ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо қабат бар қабат қомат меафрохтанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳад дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро саҳт ба ларза оварад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 иҷро хоҳанд шуд.” Тамоми боби ҳаждаҳуми китоби Ваҳй хушдорест аз он ҷӣ бар замин хоҳад омад. Аммо ман ҳеҷ нуре ба таври махсус дар бораи он ҷӣ бар Нью-Йорк хоҳад омад, надорам, ҷуз ин ки медонам: рӯзе биноҳои бузурги он ҷо бо гардиш ва вожгунии қудрати Худо фуру андохта хоҳанд шуд. Аз рӯи нуре ки ба ман дода шудааст, ман медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як калима аз ҷониби Худованд, як ламс аз қудрати тавоноии Ӯ, ва ин сохтмонҳои азим фуру хоҳанд рехт. Манзараҳое рӯй хоҳанд дод, ки даҳшатнокии онҳоро мо тасаввур карда наметавонем.» Review and Herald, July 5, 1906.

«ҳалокате ки дар ҷаҳон аст», ҳамин ҳислати Ислом аст, зеро ҳислати он дар боби нӯҳум, ояти ёздаҳуми Ваҳй, ҳамчун Аполлиён ва Абаддон тасвир шудааст.

Ва онҳо бар худ подшоҳе доштанд, ки ӯ фариштаи вартаи беҳад аст; номи ӯ ба забони ибронӣ Абаддон аст, вале ба забони юнонӣ номи ӯ Аполлион мебошад. Ваҳй 9:11 (ЁЗДАҲИ НӮҲ).

Маънои номи, ё ҳислати, он подшоҳе, ки бар Ислом ҳукмронӣ мекунад, ҳам дар ибронӣ ва ҳам дар юнонӣ, чунон ки бо он ду ном ифода шудааст, «марг» ва «ҳалокат» мебошад, ки 11 сентябри соли 2001 фаро расид, вақте ки биноҳои бузурги Нью-Йорк фуру рехтанд. Дар ҳамон лаҳза, Ваҳй, боби ҳаждаҳум, оятҳои як то се, ба амал омаданро оғоз намуд.

Маълум гардида буд, ки нахустин зикри марди ваҳшии Ислом дар китоби Ҳастӣ аз калимаи ибронӣ барои «ҳимори ваҳшии арабӣ» истифода кардааст, ки дар он оят ба сурати «марди ваҳшӣ» тарҷума шудааст. Рамзи Ислом хонаводаи асп аст, ва дар боби нӯҳуми Ваҳй низ он ба сифати аспӣ ҷангӣ муаррифӣ гардидааст. Бар харитаҳои муқаддаси Ҳабаққук, ки қавми Худо оғох карда шуда буданд, ки «набояд тағйир дода шаванд», Ислом низ бо аспҳои ҷангӣ муаррифӣ шудааст.

Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ту ҳомиладор ҳастӣ, ва писаре хоҳӣ зоид, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ гузошт; зеро ки Худованд мусибати туро шунидааст. Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд; дасти вай бар зидди ҳар кас, ва дасти ҳар кас бар зидди вай хоҳад буд; ва ӯ дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд». Ҳастӣ 16:11, 12.

Аввалин ёдоварӣ аз таваллуди Исмоил бо «боздошт» вобаста буд, ки он ба рамзи асосие табдил ёфт, ки бо Ислом марбут аст.

Ва Сорай, зани Абром, ба вай фарзанде намезоид; ва ӯ канизе мисрӣ дошт, ки номаш Ҳочар буд. Ва Сорай ба Абром гуфт: «Инак, Худованд маро аз зоидаи боздоштааст; илтимос, назди канизи ман даро; шояд ба воситаи вай соҳиби фарзанд шавам». Ва Абром ба овози Сорай гӯш дод. Ҳастӣ 16:1, 2.

Дар ҳамаи нахустин зикри Ислом, ки дар таваллуди Исмоил таҷассум ёфтааст, итоат таъкид мегардад. Мафҳуми итоат барои дини Ислом асосӣ мебошад. Калимаи «Ислом» аз ду вожаи арабӣ — «салом», ки маънояш «сулҳ» аст, ва «аслама», ки маънояш «таслим шудан» ё «сар супурдан» аст, бармеояд. Ислом таълим медиҳад, ки мӯъминон бояд иродаи худро дар ҳамаи ҷанбаҳои ҳаёт ба иродаи Аллоҳ (Худо) таслим намоянд. Вақте ки Соро дарк кард, ки бо ташвиқ кардани Иброҳим ба гирифтани Ҳочар ва ба дунё овардани Исмоил қарори нодуруст гирифтааст, вай аз Иброҳим иҷозат гирифт, то бо Ҳочар саҳтрафторӣ кунад, ки ин боис шуд Ҳочар аз хонаи Иброҳим бигурезад. Дар он ҷо ӯ аз фаришта паёме дарёфт кард.

Лекин Абром ба Сорай гуфт: «Инак, канизи ту дар дасти туст; бо вай ончунон бикун, ки ба назари ту хуш ояд». Ва ҳангоме ки Сорай бо вай саҳтгирона рафтор кард, вай аз пеши ӯ гурехт. Ва фариштаи Худованд ӯро назди чашмаи обе дар биёбон, назди он чашмае ки дар роҳи Шур буд, ёфт. Ва гуфт: «Эй Ҳочар, канизи Сорай, аз кучо омадаӣ ва ба кучо меравӣ?» Ва вай гуфт: «Ман аз пеши хонуми худ Сорай мегурезам». Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Назди хонуми худ баргард ва худро зери дасти вай мутеъ гардон». Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Насли тӯро бағоят афзун хоҳам кард, ба тавре ки аз бисёр шумурда натавонанд». Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ту ҳомили фарзанд ҳастӣ ва писаре хоҳӣ зоид, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ гузошт; зеро Худованд мусибати тӯро шунидааст. Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар кас, ва дасти ҳар кас бар зидди ӯ хоҳад буд; ва ӯ дар рӯ ба рӯи ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд». Ҳастӣ 16:6–12.

Худдорӣ ва боздошти Ислом, он «таслим»-е ки ҳислати дини Исломо ифода мекунад, ва нақши Ислом — ҳамаашон дар аввалин зикри Исмоил мавҷуданд ва ДНК-и нубуввати он Исломо, ки бо се воии Ваҳӣ муаррифӣ шудааст, ифода менамоянд. Вақте ки Худованд қавми Худро ба роҳҳои қадимии Ирмиё овард, онҳо ҳамчунин дарк карданд, ки «чор бод»-е, ки аз ҷониби чор фариштаи боби ҳафтуми Ваҳӣ боздошта мешаванд, ба таври мушаххас ҳамаи чор бодҳои Ислом мебошанд.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки ба сурати аспӣ хашмгин тасвир шудааст, ки меҳода аз банд раҳо шавад ва бар рӯи тамоми замин тохта гузарад, дар роҳи худ ҳалокат ва маргро мебардошта бошад». Manuscript Releases, ҷилди 20, 217.

«аспӣ хашмгини» Ислом, ки ҳамаи «чор бод» аст ва ҳангоми анҷом ёфтани муҳригузори ҷаҳаду ҷилу чор ҳазор «нигоҳ дошта мешаванд», дар «роҳи» худ «марг ва ҳалокат»-ро (Абаддон ва Аполлион) мебаранд. Ҳамаи тавре ки боздоште, ки бар Ҳочар гузошта шуд, он хусусияти нубуввати ба рамзи Ислом ворид сохт, ҳам чор бод ва ҳам аспӣ хашмгин ҳар ду

боз дошта мешаванд, ва бо тасдиқи ин воқеият маълум гардид, ки оғози войи аввал боздоштеро бар Ислом муайян мекунад, чунонки дар фармони таърихи Абубакр тасвир ёфтааст.

Ва ба онҳо амр дода шуд, ки ба алафи замин, на ба ҳеҷ гиёҳи сабз ва на ба ҳеҷ дарахте осеб нарасонанд; балки фақат ба он одамоне, ки мӯҳри Худоро бар пешониҳои худ надоранд. Ваҳй 9:4.

Сатр бар сатр, ибтидои войи дувум, ки дар татбиқи сегонаи се вой бар ибтидои войи аввал қарор дода шудааст, озод шудани чор фариштаро муайян месозад, ки дар ин оят раҳо гардидани дуоимин чиҳоди бузурги Исломо ифода мекунанд.

Ба фариштаи шашум, ки карнай дошт, гуфта шуд: «Он чор фариштаро, ки дар дарёи бузурги Фурот баста шудаанд, озод кун». Ваҳй 9:14.

Аз ин рӯ, фаҳмида мешуд, ки дар оғози войи сеюм, Ислом ҳам раҳо ва ҳам маҳдуд карда хоҳад шуд, ва ин айнан ҳамон шаҳодати Хоҳар Уайт аст.

«Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом мерасад, мусибат бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад, вале нигоҳ дошта хоҳанд шуд, то ки кори фариштаи сеюмро бознадоранд. Дар он вақт “борони охири”, ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае устувор бимонанд, ки ҳафт балои охири фурӯ рехта хоҳад шуд». Early Writings, 85.

Ҳангоме ки сабти таърихи Ислом мавриди таҳқиқ қарор гирифт, маълум шуд, ки ҷангҳо ва дастовардҳои Исломи арабии войи аввал аз ҷониби Ислом ҳамчун «чиҳоди бузурги аввал» фаҳмида мешавад, ва ҷангҳои Империяи Усмонӣ, ки ҳангоме оғоз ёфт, ки он чор фаришта раҳо карда шуданд, аз ҷониби Ислом ҳамчун «чиҳоди бузурги дувум» фаҳмида мешавад. Мувофиқи татбиқи сегона, Ислом бар ин бовар аст, ки чиҳоди бузурги сеюм ва охири 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Чунон ки Вилиям Миллер замоне навишта буд: «Таърих ва нубувват мувофиқанд.»

Татбиқи «хат бар хат»-и раҳой ва маҳдудсозии ҳамзамон, чунон ки бо бар ҳам ниҳодани хатти ибтидоии нубуввати войи якум ва дуоим нишон дода шудааст, аз ҷониби Рӯҳи Нубувват ба таври комил тасдиқ гардид; ва дарҳол пас аз он ки Ислом 11 сентябри соли 2001 зарба зад, Президент George W. Bush бо оғоз намудани ҷанги худ бар зидди терроризм бар Ислом маҳдудияти умумичаҳонӣ ҷорӣ кард. Раҳо кардан ва ҳамзамон боздоштани «аспи хашмгин»-и Ислом аз ҷониби Китоби Муқаддас, Рӯҳи Нубувват, ва ҳамчунин таърих тасдиқ карда шуд.

Онҳое ки «Барраро пайравӣ мекунанд» ва ба роҳҳои кӯҳани Миллерӣ бозмегарданд, он «оромиро» меёбанд, ки ҳамон борони охир аст, ва Хоҳар Уайт онро чунин муайян мекунад, ки он замоне оғоз меёбад, ки халқҳо ба хашм меоянд, вале боздошта нигоҳ дошта мешаванд, чунон ки онҳо дар 11 сентябри соли 2001 буданд.

«Дар он вақт, дар ҳоле ки кори наҷот ба анҷом мерасад, мусибат бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ғзаб хоҳанд омад, вале боздошта хоҳанд шуд, то ки ба кори фариштаи сеюм монеъ нагарданд. Дар он вақт “борони охир”, ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае устувор бимонанд, ки ҳафт балои охирин рехта хоҳад шуд». Early Writings, 85.

Онҳое ки «барраи Худоро пайравӣ мекунанд» ва ба роҳҳои кӯҳнаи Миллерӣ бозмегарданд, он «оромиро» меёбанд, ки ҳамон борони охир аст, ки Хоҳар Уайт муайян месозад, оғозаш замоне буд, ки фариштаи пуриктидори Ваҳй боби ҳаҷдахум 11 сентябри соли 2001 нозил шуд.

«Борони охир бояд бар қавми Худо биборад. Фариштаи пурқудрате бояд аз осмон фуруд ояд, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». Review and Herald, April 21, 1891.

Он фариштаи кудратманд ҳангоме нозил шуд, ки биноҳои Нью-Йорк фуру рехта буданд, муҳригузори ҷасаду ҷилу ҷор ҳазор оғоз ёфт, ва борони охири ба пошидан оғоз намуд. Онҳое ки ба роҳҳои қадимии Ирмӣ бозгардонида шуданд ва «оромӣ»-ро, ки ҳамон борони охири аст, ёфтанд, он гоҳ дарк карданд, ки «оромӣ ва тароват»-и Ишаё низ ҳамон борони охири буд, вале он ҳамчунин мушаххаскунандаи он имтиҳоне буд, ки 11 сентябри соли 2001 дар пеши қавми Худо, ва махсусан дар пеши «мардони истехзокунанда», ки «бар Ерусалим ҳукмронӣ мекарданд», қарор гирифт. Онҳо ба ин фаҳм расиданд, ки он имтиҳон дучониба буд, зеро он паёми Исломо аз ҷониби сеюм ифода мекард, ва ба ҳамон андоза муҳим, усули библиявиро ифода мекард, ки паёми борони охириро барқарор намуд.

Ба қасоне ки ӯ гуфт: «Ин аст оромӣ, ки бо он шумо метавонед ҳастагонро ором диҳед; ва ин аст тароватбахшӣ». Аммо онҳо нахостанд бишнаванд. Ва қаломи Худованд барои онҳо ҷунин буд: ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, андаке он ҷо; то ки бираванд, ва ба қафо афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд. Пас, қаломи Худовандро бишнавед, эй мардони истехзокунанда, ки бар ин қавме ки дар Уршалим аст, ҳукмронӣ мекунед. Ишаё 28:12–14.

Қадам задан дар роҳҳои қадим ба қавми Худо дар рӯзҳои охири имкон дод, ки баъдтар дарк намоянд, ки масали даҳ бокира, ки «таҷрибаи қавми адвентистиро тасвир мекунад», мебоист дар замони муҳригузори ҷасаду ҷилу ҷор ҳазор «ба маънои айнаи» тақрор шавад. Шаҳодати таърихе, ки дар он масал бори аввал иҷро гардида буд, нишон дод, ки боби дуҷуми Ҳабаққук бевосита бо масал пайваст буда, қисми он мебошад. Бинобар ин, «баҳс»-и Ҳабаққук 2 озмоиши оромӣ ва тароватро ифода мекард, ки мардони истехзокор аз шунидани он сар боз заданд. Ҳангоме ки донишҷӯёни содиқи Китоми Муқаддас таҳқиқи роҳҳои қадимро идома медоданд, онҳо дарёфтанд, ки на танҳо масали даҳ бокира ва Ҳабаққук 2 як пешгӯӣ мебошанд, балки боби дувоздаҳуми Ҳизқиёл низ ҳамин тавр аст.

Қисме аз пешгӯии Ҳизқиёл низ барои имондорон манбаи қувват ва тасалли буд: «Қаломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: Эй писари одам, ин ҷӣ масал аст, ки шумо

дар замини Исроил мегӯед: “Рӯзҳо тӯл мекашанд, ва ҳар рӯё ботил мегардад”? Пас ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр Худованд Худо мегӯяд: ... Рӯзҳо наздиканд, ва иҷрои ҳар рӯё.... Ман суҳан хоҳам гуфт, ва каломе ки Ман мегӯям, ба амал хоҳад омад; дигар тӯл нахоҳад кашид». «Аҳли хонадони Исроил мегӯянд: “Рӯёе ки ӯ мебинад, барои рӯзҳои бисёр баъдист, ва ӯ дар бораи замонҳои дур пешгӯӣ мекунад”. Бинобар ин ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр Худованд Худо мегӯяд: Ҳеҷ яке аз суҳанони Ман дигар тӯл нахоҳад кашид, балки каломе ки Ман гуфтаам, иҷро хоҳад шуд». Ҳизқиёл 12:21–25, 27, 28.» «Ҷанҷоли Азим», 393.

Давраи мӯҳригузори ҷасаду ҷилу ҷор ҷазор, ҷунон ки тавассути ҳаракати Адвенти солҳои 1840 то 1844 муаррифӣ шудааст, давраи замонро дар айёми охир ифода мекунад, вақте ки «таъсири ҳар рӯё» «ба амал хоҳад омад». Таърихи нубуввати ҷойи аввал, ки бар таърихи нубуввати ҷойи дуҷум гузошта шудааст, таърихи нубуввати ҷойи сеҷумро муайян мекунад, ки он таърихи нубуввати мӯҳригузори ҷасаду ҷилу ҷор ҷазор аст. Он ҳамҷунин таърихи солҳои 1840 то 1844 мебошад. Он ҳамҷунин таърихест, ки дар он кори паёмбаре, ки роҳро барои Паёмбари Аҳд омода месозад, ба анҷом мерасад. Ин ҳамон таърихест, ки дар он ду шӯхи ҳайвони заминӣ аз шашум ба «ҳаштум», ки «аз миёни ҳафт аст», мегузаранд. Ин ҳамон таърихест, ки дар он ду пайғамбар дар кӯча кушта мешаванд, дар боби ёздаҳуми Ваҳй.

Бо вучуди ин, на камтар аҳамиятнок аст ин воқеият, ки азбаски каломи Худо ҳаргиз ноком намегардад, дар ҷаҷоягӣ бо он усуле ки ҳамаи анбиё бештар аз ҳар давраи дигар дар бораи рӯзҳои охир суҳан мегӯянд, пас дар 11 сентябри соли 2001 «рӯзҳои нубуватӣ наздиканд», ки дар он «суҳаноне ки» Худо гуфтааст, «ба амал хоҳанд омад», ва «он дигар ба таъхир нахоҳад афтод».

Исёни соли 1863 ба адвентизми Лоадикея таъин кард, ки дар биёбон саргардон гардад, то ҳамаи онҳо бимиранд. Худованд ба он таърих 11 сентябри соли 2001 бозгашт, ҷунон ки бо Исроили қадим дар Қодеш карда буд.

Аввалин боздид ба Қодеш исёни даҳ ҷосусро ба бор овард ва замони саргардонӣ дар биёбонро фаро расонд. Дар анҷоми ҷил сол, онҳо ба Қодеш бозгаштанд, ва маҳз дар он ҷо Мусо бори дуҷум Саҳраро зад ва аз дохил шудан ба Замини Мавҷуд боздошта шуд, аммо онҳо бо Ёҳушаъ ворид шуданд. 11 сентябри соли 2001 насли охириро муайян мекунад, ва Худо дигар Каломи Худо ба таъхир нахоҳад андохт.

Мо ин воқеиятро дар мақолаи навбатӣ баррасӣ хоҳем кард.

«Таърихи зиндагии биёбоннишинии Исроил барои манфиати Исроили Худо то анҷоми замон сабт гардидааст. Муомилоти Худо бо саргардонони саҳро дар ҳамаи рафтуомадҳои онҳо, дар дучоршавии онҳо ба гуруснагӣ, ташнагӣ ва ҳастагӣ, ва дар зухуроти шигифтангези қудрати Ё барои наҷоти онҳо, як масали илоҳӣ аст, ки пур аз ҳушдор ва таълим барои қавми Ё дар ҳамаи асрҳост. Таҷрибаи гуногуни ибрийн мактаби омодагӣ барои хонаи ваъдагии онҳо дар Канён буд. Худо меҳаҳад, ки қавми Ё дар ин рӯзҳои охир бо дилҳои фӯрутан ва рӯҳҳои омӯзишпазир озмоишҳои оташинеро, ки

Исроили қадим аз онҳо гузашта буд, аз нав ба назар оваранд, то ки дар омодагии худ барои Канъони осмонӣ таълим ёбанд.»

«Он санге, ки бо амри Худо зада шуд ва обҳои зиндаи худро чорӣ сохт, рамзи Масеҳ буд, ки зада ва мачрӯҳ гардид, то ки ба воситаи хуни Ё чашмае барои наҷоти инсонии ҳалокшаванда муҳайё гардад. Чунон ки он санг як бор зада шуда буд, ҳамон тавр Масеҳ низ бояд “як бор қурбон карда мешуд, то гуноҳҳои бисёр касонро бардорад.” Аммо вақте ки Мусо дар Қодеш бо шитобкорӣ сангро зад, он рамзи зебои Масеҳ вайрон гардид. Наҷотдиҳандаи мо набояд бори дуюм қурбон карда мешуд. Чун он қурбонии бузург фақат як бор ба амал оварда шуд, барои онҳое ки баракатҳои файзи Ёро меҷӯянд, танҳо ҳамин зарур аст, ки ба номи Исо талаб намоянд, — орзуҳои дили худро дар дуои тавбақунанда бирезанд. Чунин дуо захмҳои Исоро пеши Парвардигори лашкарҳо ба ёд хоҳад овард, ва он гоҳ хуни ҳаётбахш аз нав чорӣ хоҳад шуд, ки чорӣ шудани оби зинда барои Исроили ташна рамзи он буд.»

«Фақат ба воситаи имони зинда ба Худо ва итоати фурӯтанона ба аҳкоми Ё инсон метавонад умед бандад, ки ризомандии илоҳиро ба даст оварад. Дар он ҳодисаи он мӯъҷизаи бузург дар Қодеш, Мусо, ки аз шиква ва исёни пайвастаи қавм хаста шуда буд, Ёвари Қодири Мутлақи худро аз назар дур кард; ё ба амри: “Ба саҳра сухан гӯед, ва он обҳои худро берун хоҳад дод;” гӯш надод; ва бе қуввати илоҳӣ ё воғузошта шуд, то сабти зиндагии худро бо зуҳури ҳашм ва заъфи инсонӣ доғдор созад. Он марде ки бояд, ва метавонист, то поёни хизмати худ пок, устувор ва беғараз бимонад, дар ниҳоят мағлуб гардид. Худо пеши ҷамоати Исроил беҳурмат карда шуд, дар ҳоле ки метавонист иззат ёбад ва номи Ё ҷалол дода шавад.»

«Хукме, ки дарҳол бар зидди Мусо эълон гардид, бисёр саҳт ва таҳқиромез буд,—яъне ё, ҳамроҳ бо Исроили саркаш, бояд пеш аз гузаштан аз Урдун мемурд. Аммо оё инсон метавонад иддао кунад, ки Худованд барои ҳамон як гуноҳ бо бандаи Худ ба таври шадид рафтор кард? Худо Мусоро ба гунае эҳтиром карда буд, ки ҳеҷ инсонии дигари он замон зиндабударо чунин эҳтиром накарда буд. Ё борҳо ва борҳо кори ёро сафед намудааст. Ё дуоҳои ёро шунида буд, ва бо ё рӯ ба рӯ сухан гуфта буд, чунон ки шахс бо дӯсти худ сухан мегӯяд. Ба ҳамон андозае ки Мусо аз нур ва дониш баҳраманд шуда буд, гуноҳкории ё зиёдтар мегардид». Signs of the Times, October 7, 1880.